

radnótisokk

2007. március

A Radnóti Miklós Gimnázium hivatalos diáklapja.

Kiadja: Radnóti DÖK

Ára : 40Ft

Beszélgetés a Zsákmányállat, Halszív és sok más dal szülőatyjával

KISPÁL ÉS A BORZ 6. OLDAL

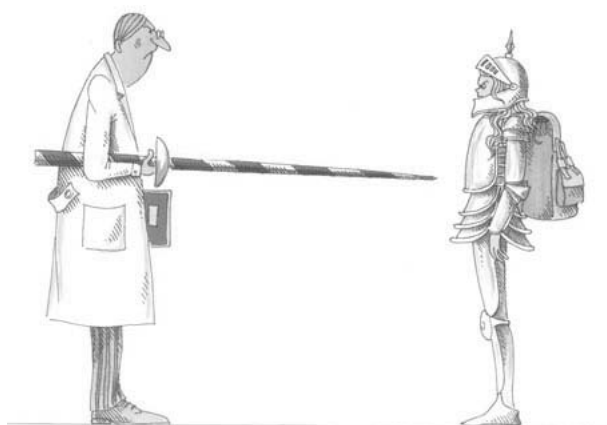
Tartalom:

Hurrá, tavasz van! 2. oldal
Kulturális kalauz 3. oldal
Röplabda 8. oldal
Még közelebb 10. oldal
Irodalom 11. oldal
Aranyköpések 13. oldal
Rejtvény 16. oldal

Szóljon ez minden végzősnek és iskolámnak búcsúzóul 4. oldal

Hagyaték, AVAGY MIRE KELL VIGYÁZNI, HA VÉGZŐS AZ EMBER? 14. oldal

REVANS

RÖVIDEN, BÉKÉSEN

12. OLDAL

„Az a bizonyos „nagy kérdés”, az eddig megfejthetetlen, a kérdések kérdése ütött szöveget a fejemben. Tömören: miért szűnnek ki velünk néha tanárok?”

Hurrá, tavasz van!!!

Idén kimaradtunk a rosszból, vagy jóból, azaz a hóból... Így eléggé hamar megkaptuk, amire már bizonyára sokan vártunk: a jó időt. Egyre többször bukkan fel a nap, és a hőmérő higanyszála is egyre többször kúszik fel 10 fok fölé. A madarak is lassacskán kezdenek visszatérni tavalyi fészükbe... Azért még ne feledkezzünk meg róla, hogy február van. Ha úgy is éreznénk, hogy meleg az idő, mindig öltözzünk fel, mert itt az influenzaszézon, és különben is, ilyenkor a legkönnyebb megfázni. Lehet, hogy anyu nem mindig beszél badarságokat, amikor rád szól, hogy „Kabát!”.

Tavasz: a szerelem időszaka! Azonban nem sokan vártak tavaszig. Nemrég a buszra fel-

szállva legalább három szerelmespár „beszélgetését” zavartam meg. Nincs is ezzel semmi gond — ha nem az iskolában űzik a dolgot -, csak egy kicsit irigykedik rájuk az ember. Vajon a jó idővel a szerelem tényleg egyenesen arányos? Tavasz beköszöntével valóban mindenkit elkap a szerelmi láz, és kétségbeesetten keressük párunkat? Ha tudományosan nem is támasztották még alá, mindenesetre az évtizedek, sőt évszázadok tapasztalata alapján hihetünk e feltevésnek. Szóval szinglik és facérok fel a fejjel, már csak pár hét és lehet, hogy rátok mosolyog Fortuna! Ha pedig nem, az sem baj, hisz rengeteg program van e három hónap alatt is, ami segít tompítani a magány érzését!

Kulturális Kalauz

SZÍNHÁZ

Új bemutatók:

A kaktusz virága — zenés játék
Bemutató: Február 9.

Beszélő fejek 2. — monodráma
Bemutató: Március 6.

A trubadúr — opera
Bemutató: Március 9.

Bolond Helga — színmű
Bemutató: Március 24.

Továbbjatszások:

Hamupipóke — vígopera
Bemutató: Március 20.

Mechanikus narancs - zenés játék
Hamlet - tragédia

Mozart táncok - Szegedi
Kortárs Balett

Murlin Murlo — végjáték

Az alhangya - vérkomédia

Liliomfi — színmű

Homo ludens - Szegedi Kortárs Balett

Csaó bambínó - családi revü

KIÁLLÍTÁS

Kass Galéria

Szög a Kass-ban
2007. január 22 - március 18.
A 15 éves SZÖG ART Művészeti Egyesület kiállítása

Fekete ház

Így öltözött a "Szögedi nemzet"
2007. december 31-ig

Kanalas István fafaragóművész kiállítása
2007. február 15-től

KÖZÉLET

Táncok ugyanúgy és másképp
Rotunda Táncsoport Egyesület előadása
2007. február 23. Bartók Béla

Művelődési Ház 18:00

Örökzöld dallamok Keeps smiling
együttes előadása
2007. február 24. Novotel
Szeged, Tisza terem 17:00

Családi nap - a Víz Világnapja
alkalmából
Március 24. Helyszín: Vadaspark

Nyílt napok a Víz Világnapja
Alkalmából Március 23-25.
Helyszín: Szent István téri
Víztorony

T-Com Viviccitáutcai futóverseny
Március 31. Helyszín: Dóm tér

IV. SZEGEDI TAVASZI FESZTIVÁL 2007. MÁRCIUS 16. - ÁPRILIS 1.

Kiállítások

Novák András festőművész
kiállítása

Tavaszi Fotószalon 2007

Árny alatt — interaktív kalandozás a sötétben

Színpad programok

Ivan Viripajev: Oxigén felolvasóest
Közreműködik: Ónodi Eszter,
Geszti Péter

„sárból, napsugárból“

Vidám szellemidézés
Főszereplő: Huszti Péter

Keszei Bori és Érdi Tamás
hangversenye

Több, mint koncert

Hernádi Judit önálló estje

S.Ö.R. — Shakespeare Összes
Rövidítve

MOZI

Zene és szöveg
romantikus vígjáték

főszereplők: Drew Barrymore,
Hugh Grant
Bemutató: 2007. március 8.

300

akciófilm

főszereplő: Gerard Butler
Bemutató: 2007. március 22.

A szellemlovag

akcióthriller

főszereplők: Nicolas Cage,
Peter Fonda, Eva Mendes
Bemutató: 2007. március 1.

Pán labirintusa

fantasztikus thriller

főszereplők: Ivana Baquero,
Ariadna Gil

Bemutató: 2007. március 8.

Mr. Bean nyaral

vígjáték

főszereplő: Rowan Atkinson
Bemutató: 2007. március 29.

A Mások életemet dráma

főszereplők: Ulrich Mühe,
Sebastian Koch

Bemutató: 2007. február 22.

Füstölgő Ászok

akció-vígjáték

főszereplők: Jeremy Piven, Ben
Affleck, Ryan Reynolds
Bemutató: 2007. március 8.

Hollywoodland

történelmi dráma

főszereplők: Adrien Brody, Ben
Affleck, Diane Lane

Bemutató: 2007. február 22.

Egy botrány részletei

filmdrámafőszereplők: Judi Dench,
Cate Blanchett

Bemutató: 2007. március 1.

SZÓLJON EZ MINDEN VÉGZŐSNEK ÉS ISKOLÁMNAK BÚCSÚZÓUL

Akárhogy is nézzük, két hónap van nekünk, negyedikeseknek ebből az évből. És nem csak ebből, hanem azokból a személyiségünket meghatározó gimnáziumi évekből is, amelyekről úgy döntöttünk, a Radnótiban töltjük. Igazából feladatul azt kaptam, hogy a szalagavatót véleményezzem, mint aktuális résztvevő, de kissé öntörvényűen úgy döntöttem, ki kell írnom magamból még ezt-azt, ami ide köt. Talán ennyivel tartozom magamnak és a sulinak is.

Szóval én még tisztán emlékszem arra, mikor megtudtam, hogy felvettek és akkor úgy éreztem, itt most jelentős változás történt az életemben. Főként, hogy nem szegedi vagyok és a felvételem a „kirepülésemet” is jelentette egyben. Az első ténylegesen önálló lépések... Emlékszem a sok idegen arcra, akik most már az életem kulcsfontosságú részei, emlékszem, sőt, ha felidézem, még most is érzem azokat az idegen, félnék és egyáltalán nem magabiztos pillanatokot, ahogyan akkor részévé váltam az új környezetemnek. Majd szépen, lassan megszoktam, magaménak éreztem, és elkezdődtek az apró percek, amelyek formáltak és megerősítettek.

Azt hiszem, az első és második év az, míg kialakul, ki leszel, kikhez tartozol, még nem érzed a súlyát az életednek. Beleszoksz abba, mit és hogyan kell kezelni. Megtanulod, melyik tanárnál mit lehet, mit nem, ki az, akire titkaidat nyugodt szívvel rábízhatod. Kitapasztalod a puskázás rejtjelmeit (esetenként több-kevesebb sikerrel), stílusod, írásképed kialakul, majd szinte újjászületsz, mikor magadra találsz. Legalábbis velem így történt.

Aztán jön a harmadik. Innentől elevebbek az emlékek, innentől kezdve az vagy, aki és megtalálod a helyed a hierarchia és demokrácia sajátos, uralkodó keverékében. Jössz, mérsz, úgy érzed, feladatod van, és megpróbálsz neki eleget tenni. Persze kiborulsz, sírsz, meg magad alatt vagy, mert meg akarsz felelni, még ha nem is valod ezt be. Rosszul esnek apró szavak, rossz jegyek, félresikerült pillanatok. Majd újra szárnyra kapsz, és úgy gondolod, tiéd a világ. Bármire képes vagy, és érdemes vagy arra, amit neked rendelt a sorsod. És így megy ez ciklikusan változva. Közben persze a 3 év alatt kialakul az,

hogy mit csinálsz, ha épp nem tanulsz, miben vagy még jó, s talán kezd kibontakozni, hogy mi leszel, ha nagy leszel. Persze ez még százszor változik (egy-két szerencsés esettől eltekintve), aztán mire a jelentkezési lapod töltöd ki, a rendszer felborul, és nem tudod, mit akarsz. Ahogy az évek múlnak, legalább egyszer szerelemes leszel, a világot új szemszögből látod, új értékeket fedezel fel önmagadban és valaki másban is. Ebben az évben szembesülsz egy kicsit azzal is, mit jelent lezárni ezeket az éveket. Mert ha nem fejlesztetted tökéletesre a lógási technikád, és eleget teszel a tanulás melletti kötelességeidnek, akkor vár a munka. A végzősök szalagavatójában kell részt venni, majd jön a ballagás, ahol már sorfalat állsz, hogy igenis én voltam, aki a kisujját megmozdította értetek. Ezért a ballagók, ha hétköznap nem is, de a ballagáson könnyeikkel árulkodnak arról, hogy igenis hálásak.

Eseménydús nyár után pedig, íme, ti lettetek az iskolában a „nagyok”, akik pofátlanul előreállnak a büfében vagy a kávéautomatánál. Megkezdődik az év, amelyik eseményekben gazdag, betáblázott, sok energiát igényel, de összekovácsol, mint eddig még soha.

Októberben megkezdődött a felkészülés. Osztálytáncok (ahogy arról már múltkor írtam), ruhavásárlás, meghívók intézése. Kit hívjak, kit ne, hogy is legyen. Közben a 45 percek örökké-

valóságának tűnnek, annyira gyorsan érkezett el a január 20-a. Mi, nyitótáncosok korábban mentünk a Deákba, próbáltunk. Nevetgélünk, oldottuk a feszültséget, mely már mindenkiben benne volt. Sokszor csak álltam és néztem, hogy a hétköznapi emberek, évfolyamtársaim jönnek, mennek és olyan gyönyörűek, amilyenek még soha nem láttam őket. Aztán ismételen az idő sajátos képessége, hogy mikor annyira kellene, akkor megszűnik létezni, máskor pedig megáll. Szóval ezen az alapon egy pillanat alatt hatot ütött az óra, és mi felsorakoztunk. Álltunk zavarban a reflektorfényben. Megvallom, nem állandóan, de néhanapján jól esik a szereplés sok ember előtt, azonban mikor elindultunk a nyitótáncra, úgy éreztem, jéghideg vagyok, és a szívem a leghalványabb jelét sem mutatja, hogy képes a teljesítményre. Végigtáncoltuk a bécsit és onnantól kezdve fellélegeztünk. Tényleg itt vagyunk, és képesek vagyunk viselni a terhet, azt, hogy most minden rólunk szól. Ezután következett szerintem (és sok évfolyamtársam szerint is) a legmeghatóbb része az estének. Amikor körbeálltunk, nosztalgikus zene alatt megkaptuk a szalagot. Tűrtük a tekintetek ezreit, és biztatóan nézünk egymásra és büszkén, hogy együtt vagyunk. Az este hivatalos része után jött a vacsora. Nem sokat bírtunk enni, mert tudtuk: az igazi még hátra van. Az osztályok átöltöztek és kezdődhetett az osztálytánc. Mi, személy szerint egy afro-jazz táncot táncoltunk, melyben lehet, hogy kételkedtünk az elején, de utólag elmondhatjuk, a legjobb választás volt. Nem hiába vártuk ezen az estén ezt legjobban. Hihetetlen élmény, mikor az osztály egy emberként feláll a porondra, megszólal az első dallam és az ütem szinte víz

magával, miközben a közönség éljenezésétől a zenét sem hallod! Természetesen a siker más osztályoknál is hasonlóképp tört elő. Mikor a műsor ténylegesen véget ért, jöhettek a fényképek. Családdal, barátokkal. Mindenkinek és mindenkitől járt egy mosoly. Az élő zenekarnak köszönhetően pedig a táncparkett megtelt, most már nem csak szalagosokkal. Aki jól akarta érezni magát, annak minden esélye megvolt rá. Ezután jött a privát része a bulinak. Az előtte ünnepeltek éjfél után a Sárkányban kötöttek ki, ahol várt minket a folytatás. Amit mindenképp meg kell, hogy jegyezzek, hogy az afterparty-t nem kis szervezés előzte meg. A hagyományoktól eltérően nem osztályonként, hanem egy egész évfolyamnak szóló buli lett a közös szervezés eredménye, ami egy-két technikai ellentmondástól eltekintve jól alakult. Legalábbis abból ítélve, hogy készül a folytatás.

A négy év, mint egyetlen, álombeli pillanat lassan a végéhez közeledik. Most ülök és megpróbálom szavakban megfogalmazni azt, amit soha nem lehet úgy igazán, ahogy bennem az él és élni fog örökké. De ha újra kezdeném, ugyanígy csinálnám. Különben nem ismerhettem volna meg azokat az embereket, akik pusztán lényükkel meghatározták az élethez való hozzáállásomat, ugyanis itt tanárok és diákok nem csak attól mások, hogy szellemileg sokrétűek, de érzelmileg is összetettek, ezáltal képesek észrevenni magukban és másokban azokat a lehetőségeket, melyekről jól tudják, kamatoztathatóak.

Legyen ez a végszó évfolyamtársaimnak és iskolámnak búcsúzóul!

SÜCITŐL

Beszélgetés a Zsákmányállat, Halszív és sok más dal szülőatyjával

November végén köszöntött ránk a várva várt 3 hónap, amely alatt média óránk volt. Mi is megkaptuk a szokásos feladatot, azaz film, prezentáció vagy valami hasonló készítése. Az elsőtől sokan ózdkodtak, mondván, hogy: „Nem vagyok én Spielberg..!” A filmkészítés népszerűségén nagyot dobott, hogy lehetett párban csinálni. Tetszett ez a filmes móka, de már mindenkinek volt párja. Majdnem mindenkinek. Elővettem legkedvesebb éneket és megpróbáltam meggyőzni drága barátnőmet, Ágit. Már kezdte beadni a derekát, amikor feltette a nagy kérdést. „Mi lenne a témánk?” A „majd valamit kitalálunk” nem volt túl vonzó ajánlat. Aztán eszembe jutott, hogy dec. 22-én Kispál-koncert lesz Szegeden. A név halatán Ági szeme is felcsillant, és már mindketten ugyanarra gondoltunk (ó, je...). Csináljunk interjút a zenekarral! Mi sem egyszerűbb... Miután előadtuk zseniális ötletünket, legtöbben (már akik ismerték őket) jót nevettek egy legyintés kíséretében. Nem foglalkoztunk velük, úgy gondoltuk, hogy egy próbát megér. És mennyire igazunk lett! Az illetékesek egész hamar visszaírtak, hogy lehet róla szó. Akkor ováció valószínűleg még nem volt a számítésházban. Szaladtunk le a bölcsibe, hogy eldicsekedjünk vele. A hatás nem maradt el.

Karácsony előtt 2 nappal, délután 5 körül 2 izgatott lányka és 2 higgadt férfiú (unokatesóm és egy haverja volt olyan kedves, hogy fényképeztek, miközben nyaggattuk a művészt) vacogott a Belvárosi mozi előtt a managerre várva. Megérkezett, beinvitált minket a még lezárt nézőtérre. Jobbunkon Dióssy Ákos, balunkon Kispál András ügyködött, amíg vártunk. Végül jött Lovasi András, akivel felmen-

tünk a Casablanca kávézóba és kisebb nehézségek után elkezdtek kérdezgetni. Biztos hozzászólt már, mert a legbugyutább kérdéseinkre is széles mosollyal és bőbeszédűen válaszolt. Ugyanolyan volt, mint a koncerteken. Közvetlen, vicces, őszinte és esetenként nyers. Olyan „Bandis”. A 10-15 percesre tervezett interjúból végül közel másfél óra lett. Miközben beszélgettünk, a zenekar többi tagja (Kispál András, Dióssy Ákos, Bóra Áron, csendesülősökön Leskovics Gáborral, azaz Leccsóval kiegészülve) a szomszédos asztalnál alapozott az esti koncertre. Ki ezzel, ki azzal. Miután elkészült a nagy mű (videó), még volt 2 óra a koncertig. 7 körül kezdtek el gyűlni az emberek. Több áthangszerelt dalt hallhattunk, mivel vonósok is játszottak. Volt Szívrablás, ami az elsősoros lányocskára nagyon igaz volt... Ezen kívül Hang és fény, Rezervátom és Volume is.

Végül néhány szösszenet az interjúból:

Honnan jött a „csendesülős” kifejezés?

Ezt 1996. elején találtuk ki, az akkor nagyon divatos unplugged helyett és ma már nagyon sok zenekar használja. Mindig más célokat szolgált, mivel a Kispál zenekarnak van egy fő profilja, egy viszonylag ugrálós, néha rock'n'roll, néha pop, néha beatzene attól függően, hogy éppen melyik korszakát éli a zenekar. Ezek mellett mindig voltak olyan mellékszálak, amelyeket ez alatt a gyűjtőszó alatt meg lehetett valósítani. A célja az volt, hogy kipróbáljunk egy csomó más zenei megoldást. Az első csendesülős mindenképpen vízváltó pont volt a zenekar életében, mert itt játszott velünk először Dióssy, Leccsó és utoljára Brautigam. A csendesülős inkább családiasabb dolog. Nagyjából az is a megfigyelés, hogy az a közönség, amelyik eljön, az inkább az idősebbek közé tartozik. Ők már azért nem mennek el han-

gos Kispál koncertre, mert zavarja őket az a fajta mozgás vagy izé, ami egy ilyen rock koncerten van. Egyébként ez volt a másik dolog, amiért annak idején csináltuk, hiszen akkor is volt már egy ilyen réteg, aki azt mondta, hogy már azért nem jár el hangos Kispál koncertekre, mert őket már zavarják az akkori tizenévesek, akik most jönnek csöndesülősre.

Hogy képezed el magad 10 év múlva?

Én valószínűleg zenélni fogok, bár ez a zenekar szerintem már nem lesz együtt. Azt gondolom, hogy kétféle zenész van. Az egyik azért zenél, mert szeret zenélni, a másik meg azért, mert abból él. Bízunk benne, hogy mi az előző típusba tartozunk. Szerintem, aki ebbe bármilyen szinten belekóstol, annak nagyon nehéz abbahagyni. Ha lesz még akkor arra igény, hogy előadók hagyományos hangszerekkel dalokat játszanak, akkor valószínűleg játszani fogunk. Ha nem lesz, akkor nem.

Esetleg a Kiscsillaggal is, vagy azt csak hobbi szinten csináljátok?

Hobbítól függetlenül szerintem az elmúlt pár év legjobb lemeze, amit én kiadtam, az a kiscsillagos volt. Olyan értelemben mindenképpen hobbi zenekar, hogy nem abból élünk. Tehát mindenki dolgozik valami mást is. Komolyan vesszük, és nagyon szeretjük csinálni, de valószínűleg az a zenekar sose lesz olyan szintű, hogy meg tudjunk élni belőle.

(02. 26. JATE: Kiscsillag koncert)

Hogy jött a Sztornó-beli felkérés?

Nyilvánvalóan ez csak egyszeri kirándulás volt. A rendező úgy gondolta, hogy azt a habitust, amit ő kitalált, el tudom játszani. Ez klasszikusan egy amatőr színész teljesítménye volt. Van profi színész, aki egy széles skálán sok mindent el tud játszani, és itt vagyok én, aki gyakorlatilag semmit. Nagyjából azt tudom, ami a filmen látható

volt. Ezért is mondtam, hogy egyszeri dolog, mert ezt többször nem lehet poénként elsütni.

De jó volt, ugye?

Abszolút jó kirándulás és önismereti szakkör volt. Azért is vállaltam el, mert a Közgáz Vizuális Brigád egy olyan baráti társaság, akik valahol szintén „amatőrök”, mivel nem végeztek egyetemet, főiskolát.

Tervezitek új lemez vagy koncert-dvd kiadását?

A mai szegedit és a következő 2 pécsit fel fogjuk venni és valamilyen formában mindenképpen ki szeretnénk adni, mivel jövőre lesz 20 éves a zenekar. A mostani terv az, hogy tavaszra készítsünk egy greatest hits és egy csöndesülős dupla albumot. Ősszel pedig egy Kispál és a borz dokumentum dvd-t koncertekkel, interjúkkal, egyebekkel, plusz az új lemezt. Ez elég sok munka, úgyhogy kíváncsiak vagyunk, hogy fogjuk bírni.

Hogy került az új dobos a bandába? (Bóra Áron)

Én onnan ismerem, hogy a régi zenekarának (30Y) a miénkkel szemben volt a próbaterme. Aztán felmerült, hogy mi lenne, ha megkérnék, hogy játsszon velünk a Kiscsillagban. Végül mondtuk, hogy legyen inkább a Brautigam, mert már mind öregek vagyunk, és akkor ne legyen már fiatal a dobosunk. Miután Mike elment, kellett ugye egy ütős, és akkor ő volt az első számú jelölt. Kétesélyes a dolog, mert most születik majd gyereke, és van egy cége is, szóval nem tudjuk, hogy megoldható lesz-e. Májusig együtt vagyunk, aztán majd meglátjuk, hogyan bírja. Nyilván nem lenne jó dolog, ha akkor szállna ki, mert az azt jelentené, hogy megint új dobos kéne, úgy meg nem lenne új lemez. Majd meglátjuk. Sajnos ez ilyen.

Ezek lennének beszélgetésünk érdekesebb momentumai, remélem, valamilyen szinten át tudtam adni nektek azt a hangulatot és azokat az érzéseket, amelyek az igenlő e-mailtől az interjú végéig uralkodtak rajtunk!

Ha esetleg felkeltettem olyanok érdeklődését, akik nem igazán ismerik a zenekart, akkor ajánlom nekik a www.kispalesaborz.hu weboldalt.

JANÁKY ZITA

„... meg sem állunk a diákolimpia döntőjéig...”

INTERJÚ METZGER SÁRÁVAL, A RADNÓTI V. KORCSOPORTOS RÖPLABDÁSÁVAL

Mint néhányan biztosan tudjátok, évek óta van röplabdacsapata a sulinak. De szerintem többen vagytok, akik nem is tudnak arról, hogy ez a sportág is képviselteti magát iskolánkban. Pedig sok-sok küzdelem és verejték árán a „csajok” már a bajnokságba is beküzdötték magukat (mint az SZDRE serdülő csapatának része). Én úgy gondolom, érdemes lenne többet foglalkozni ezzel a sporttal, ezért is készítettem interjút Metzger Sárával, a csapat „szóvivőjével”.

Miért éppen a röplabdát választottad?

Jó kérdés. Nem tudom igazából, talán, mert más sportok nem kötöttek le. A röplabda pedig azonnal megtetszett.

Mióta röpizel?

Tavaly év elején, mikor idekerültem a Radnótiba, akkor kezdtem el, azelőtt csak tesin ismerkedtem vele.

A röpi miben más, mint a többi sport?

Talán abban, hogy itt nem arra megy ki a játék, hogy hogyan iktassuk ki az ellenfelet, mivel egy háló választja el a két csapatot. Így maximum „beszólogatások” vannak meccs közben. Itt tényleg fontos a csapatjáték, mivel mindig arra törekszünk, hogy a három érintést kijátsszuk: a fogadást, a feladást és a végén egy ütést.

Milyen képességek kellene ahhoz, hogy valakiből jó röplabdás legyen?

Szerintem fontos a jó erőnlét, mivel elég sokat kell futkározni játék közben, ezen kívül pedig jó helyzetfelismerés is szükséges. Az sem hátrány, ha valaki tehetséges. No meg a sok gyakorlás se árt.

Hogyan mutatkozik meg a tehetség?

Szerintem elég szembetűnő, hogyha valaki tehetséges, mivel neki már alapból könnyebben mennek az érintések, ütések, stb.

Milyen változásokat hozott az életedbe a röpi?

Szinte minden hétköznapra jutó délutáni elfoglaltságot, sokszor a hétvégém is rámegegy, de azért ez nem olyan rossz, mivel általában az edzések és a meccsek is jó hangulatban telnek. Ezen kívül sajnos novemberben egy térsérülést szenvedtem, de már úgy tűnik, nincs baj.

Gyakoriak az ilyen sérülések ebben a sportban?

Szerintem eléggé gyakoriak, mivel nem lehet teljesen elkerülni őket. A leggyakoribbak az ujj- és a bokasérülések. Ezek sajnos a csapatban is előfordultak már.

Mennyi időt vesz el egy héten és mennyi energiát?

Sokat... Egy héten négyszer van edzés, ebből

kettő vagy három a serdülőknek, egy vagy kettő pedig radnótis. Szerintem sok energiát elvesz, az edzések végén néha alig várom, hogy hazaérjek, és végre aludhassak. Nem is beszélve arról, hogy meg kell tanulni az iskolát összeegyeztetni a sporttal.

És ez Neked hogy sikerül?

Na jó... Lehet hazudni? Mivel most majd azt mondom, hogy edzés előtt nagyjából sikerül mindent megtanulni, és aztán este már nem kell... Ami persze nem igaz... Mert körülbelül az van, hogy hazajövök, elalszom, vagy esetleg gépezem, elmegyek edzésre, és utána tanulok valamikor 10 óra fele...

Milyen a csapat?

Én nagyon szeretek velük edzeni. Szerintem mindnyájan jó képességű játékosok, akikkel jól lehet edzeni és a meccseken összejátszani.

Nagy barátságok születtek a csapatban?

Szerintem igen. Főleg azokkal, akikkel már tavaly is együtt edzettünk és szintén a Radnótiba járnak. Igaz, azokkal is nagyon jóban vagyok, akik év elején jöttek át. (Idén év elején jó pár játékos átjött a rivális SZRSE-ből. - a szerk.)

A többi sporttal hogy állsz?

A röpin kívül fekvenyomok, tavaly részt vettem a diákolimpia országos döntőjén, és a súlycsoportomban bronzérmes lettem. Szerintem a fekvenyomás segít a röpiiben is, például erősebbet

tudok szerválni és ütni, tehát mindenképpen jól tesz. Ezen kívül szinte mindenféle sportot megnézek, szurkolni is szoktam. Például az osztályunk kosárcsapatának (10. C).

Milyen eredményei vannak a csapatnak?

Ha jól tudom, akkor a serdülő csapat már a bajnokság elődöntőjében van, a radnótis V. korcsoport csapatával pedig meg sem állunk a diákolimpia döntőjéig!

Köszönöm az interjút!

A beszélgetést befejezve úgy érzem, hogy még fel kellene sorolnom csapat tagjait. Tehát: Almási Anett, Balogh Szilvia, Balogh Zsuzsanna, Bodó Brigitta, Bokor Eszter, Gyimesi Zsófia, Metzger Sára, Molnár Gabriella, Rázsó Zsófia és Vangel Judit.

2 0 0 7 . á p r i l i s 4 .

FORDÍTOTT NAP,

avagy tantermek másképp az osztályok előadásában
Részletek a plakátokon és az osztálytitkároknál !

Még közelebb

Azt hiszem, sokak számára már a címből világos, miről is lesz szó ezen az oldalon, akinek azonban nem, elárulom: a szegedi Ákos koncertről olvashattok egy kis élménybeszámolót.

Nem vagyok fanatikus Ákos-rajongó, így úgy gondoltam, tárgyilagosan tudok majd beszámolni az „előadásról” és a hangulatról. Azt hiszem, az objektivitásomat itt-ott elvesztem majd, de nem hinném, hogy ilyen fergeteges koncert után ezt bárki is felróhatná nekem.

Barátnőimmal indultunk a sportszarnokba. Egy órával a kapunyitás előtt, hiszen volt köztünk egy „igazán örült” rajongó, mi pedig mit tehattünk volna, mentünk vele. (Igaz, Réci?) Természetesen nem mi voltunk az elsők, akik odaértek, de azért nem kellett a hidegben kinn várakoznunk a spori előtt, befértünk a „váróba”.

Alig fél óra várakozás után meghallhattuk Ákos. Persze még nem benn a csarnokban, csak a büfé előtt. Sokakat már ekkor kenyérré lehetett volna kenni, annyira elolvadtak.

Amint a szekrény méretűre gyúrt jegyszedők elkezdtek végezni a munkájukat, hatalmas lett a tülekedés, mindenki „Még közelebb” akart lenni a színpadhoz. Amint átjutottunk a jegyellenőrzőkön, futva közelítettük meg a koncerthelyszínné avanszált sportpályát. Lassan-lassan tele lett a terem, lehettünk vagy háromezren. Fanatikus barátnőm szörnyülködött, hogy hogyan lehet egy Ákos koncertet a lelátókon ülve élvezni (hogy őszinte legyek, átfutott a fejemen, hogy a térdem nem biztos, hogy élvezni fogja a 3-4. sorban történő tülekedést, szóval lehet, hogy nekem is le kellett volna ülnöm). Így jót mosolyogtam magamban (végül azonban nem bántam meg). Kezdetig a már sokat látott többszöri koncertezőket azt találgatták, vajon a függönnyel mi lesz? Hát elhúzódott! Ezzel a ténnyel már a kezdéskor szembeültünk (érdekes lett volna, ha utána).

Az előadott számok között volt pár régi, de javarészt a Még közelebb című album dalait hall-

hattunk. Első Ákos-koncertesként nem tudok mihez viszonyítani, de szerintem nagyon-nagyon jó volt. Megérte elmenni. Nem céloz fényezni most a koncertet, aki nem szereti Ákos, azt nem én fogom meggyőzni, akik pedig a másik oldalon állnak, úgymint tudják. Felesleges elmondani, hogy egy nagyon jól felépített produkció volt, ez azt hiszem, Ákostól már elvárható. Beszélni kell még a produkció olyan szereplőiről, akiknek a nevét kevesen tudják, mégis nélkülük a koncert nem jöhetett volna létre. Ilyenek a zenészek: Bánfalvi Sándor, Kékkői Zalán, Samu, Szakos Krisztián, illetve az új zongorista, Balásy Szabolcs, aki remekül „helyt állt” a csapatban. Nem szabad megfeledkeznünk az Andante Strings-ről sem, illetve a Vivát, Bacchus! együttesről, akik szintén színesítették az egyébként is igen színes műsort.

A koncert csúcspontja (szerintem) az 1956 című dal volt. A zenészek mögötti kivetítőn a tavaly októberi eseményeket láthattuk. Sokak szerint ez túl erős volt, és egy énekesnek nem kellene politizálni. Nem tisztem ezt megítélni, de én is a dalhoz illőnek találtam a képeket. Az utolsó „szám” természetesen az Adjon Isten... c. népdalfeldolgozás volt.

A koncert végén mindannyian kellően felpörögve zsúfolódtunk fel a belváros felé tartó buszra. Bár másnap sulis volt (mivel mindez egy csütörtöki napon történt), valahogy még este 11-kor sem akaródoztam hazamennem. Így egy forró csoki mellett „lecsengettünk”.

Minden összevetve végül arra jutottam, hogy többször lehetne Szegeden Ákos koncert...

Irodalom

A KÉPZELT FÉNY ISTENNŐJÉHEZ

Az érzelmeim rabja lettem.
Álmaim, lelkem mind kezekben.
Láncaid mosolyomba vágnak...
Szétfolyt képek, eltörött szárnyak.

Lelked szavából lélegzem.
A te dalod tart életben.
Édesen keserű gyönyör,
Szívemig hatol, és gyötör...

Felszakítja a sebeket;
Vérzem belül, de nevetek,
Oly tisztán érzek téged...
Egy percből nyert örök élet.

Gyengének látom önmagam.
Elnyeli a csend halk szavam.
Kialtásomat a tömeg,
Erőm a magány töri meg.

Megszállva vágyaim, lelkem
Kívánt győzelmed felettem...
Könnyed könnyem. Mosolyod ég.
Fájdalmadért veled halnék.

Az érzelmeim rabja lettem.
Álmaim, lelkem mind kezekben.
Láncaid mosolyomba vágnak...
Szétfolyt képek, eltörött szárnyak.

AZÉRT, MERT...

...van még reményem, hogy továbblépjek,
S egy édes éjjen a csillagokkal szálljak.
Még csábítanak a messzi képek:
Valószínűtlen célok és örült vágyak.

Azért, mert harcolok, nem engedem,
Hogy tollat tépjenek szellő-szárnyaimból.
Csábít valami messzi sejtelem,
Ragyogó fénye a horizonton táncol.

Tudom, hogy ott leszel, rádtalálok,
És minden, amiért éltem, s majd meghalok,
Mert valósággá lesznek az álmok,
Ha akarom, hisz a mindenség én vagyok.

MARKÓ ZITA

EGYSZER VOLT

Nézd, minden elégett, szétfolyt, megfagyott.
Egyszer volt világom immáron halott.
Itt állok fáradtan a semmi közepén,
S kihűlt kezembe kapaszkodok.
E földön nem létezők álmok nélkül.
Annyian mondták már, hogy ez lesz végül...
A kérdés, hogy ki vagy te, és ki leszek én,
Ha most a jég elolvad, a tűz kihűl?
Nézd, nem látok túl messze a jövőbe.
Mintha már a némaság összetörne.
Itt a következő perc, sóhajjal végén...
Így maradunk már ezentúl örökre.

KÖDBE

Ködbe vesztek az utcák,
az utak!
Az autók, mint lidérces,
beteg lelkek látszanak.
Játszanak a fények,
a közvilágítók égnek,
s mint gömbök ölelik
fényesre a sötétet.
Ködbe vesztek a járdák,
a járdán mind, aki sétált.
Még látom, most lépett,
már eltűnt.
ráborult egy puha függöny.
Ismeretlen minden ismerős.
És csak alakok,
szabálytalan alakok
járnak-kelnek, körbevesznek...
Ködbevesztek a házak,
a falak,
de a börtön maradt!
Csak nem szögletes,
Körbevesz, rámtapad.
Ködbe veszett a világ,
eltűnt szememből a csillogás.
Mi csillogna a homályban?
Fátyol van a szememen,
nem is látok.
Lehet, hogy nem a világ,
nem az utcák, az utak,
vagy a lámpák,
az autók vagy a fények,
csak Én, én vesztem
sötét, hideg, konok ködbe...

CINDY

REVANS

RÖVIDEN, BÉKÉSEN

Több módja is van annak, hogy elkezdjünk egy cikket arról, hogy vajon mért indítanak a tanárok néha személyesen ránk irányuló támadást a legváratlanabb pillanatokban. Lehet távolról az eseményekre közelíteni, visszafelé haladni, oda-vissza cikázni. Vagy csak egyszerűen vágunk a dolgok közepébe!

Körbenézek, de semmi biztatót nem látok. Csak az osztálytársaim arca néz rám meredten, ki jót derülve rajtam, ki aggódva, ki csak bambulva (szakmai ártalom). De valaki mindennél elszántabban figyel, sőt nem csak figyel, hanem szúrós tekintetével lelkem legmélyebb bugyrait pásztázza „vajon tanult-e” kifejezéssel az arcán. Na, ki tudja, mi ez? Ez egy felelet, osztály-világ előtt, no meg persze a tanár mellett, szó szerint. A jobbik eset, ha tanulsz, és magabiztosabban fáradsz ki a cirkuszi pódiumhoz hasonló katedra mellé, vagy nem néztél át semmit, és fogcsikorgatva, ökölbe szorult kézzel, görcsbe rándult gyomorral támolyogsz el a bukást jelentő lépcsőig. Szerves része ez a jelenet diákéletünknek, de más hátulütői is vannak az iskolás éveknél. Tehát vázoljuk a tényeket: vagyunk mi, diákok, és vannak ők, tanárok. Két elszeparált világ, csak a tudás vékony csatornája az egyetlen kapcsolat. De van ám eme két világban is megannyi ág, a tanulók lehetnek jó tanulók, lehetnek rosszak, ezt már Karinthy is tudta, mi is tudjuk. Drága tanáraink között is van ilyen, van olyan, róluk tiszteletből nem mondok semmit, biztos Karinthy sem mondana semmit.

Az a bizonyos „nagy kérdés”, az eddig megfejt-hetetlen, a kérdések kérdése ütött szöveget a fejemben. Tömören: miért szúrnak ki velünk néha tanárok?

Tényleg kiszúrnak, vagy csak valamilyen okból érezzük, hogy ez kifejezetten egy valakire irányuló támadás? Szerintem, van olyan tanár, aki tényleg olyan elvetemült, hogy kiszemeljen egy „ártatlan” diákot, és enyhén szólva megszegyenítse (a maga módján). Ez etikátlan és elítélendő cselekedet, a tanárnak nem ez a feladata. Legalábbis nem így kell elérnie, amit szeretne. Persze van olyan tanár is, aki akaratlanul érezteti azt, hogy ma nagyon nincs kibékülve az adott pácienssel. Mi diákok vagyunk, nem vitatkozhatunk a felettünk állókkal, de beletörődünk sem érdemes. A leleményes nebulók

eszköztára végtelen, csak rajtunk múlik, milyen okos módszerrel vágunk vissza. Bizonyos módszerrel és tisztelettel, mert a modortalanság csak rontana helyzetünkön. Én személy szerint szívesen megbosszulnám az adott tanáron a megsértésem — persze csak finoman és alig észrevehetően... -, mert megtorlás nélkül abban a hiszemben marad, hogy ezzel a módszerrel eredményt ért el, és máskor is alkalmazni fogja. Azonban nem szabad engedni az elnyomásnak, és megalázott helyzetbe kerülni, merjünk kiállni önmagunkért! Például: a tekintet sok mindent elárulhat, a lélek tükrének tartják. Épp ezért nézzünk mélyen oktatónk szemébe, bátran és kitartóan, ez egy kissé olyan, mint a vadnyugaton: ki állja tovább a másik pillantását. Amolyan Clint Eastwood-os húzás... A cél, hogy a tanár lássa a diák határozottságát, és azt, hogy nem hagyja hidegen, ha megsértik. Ha kitartó, a tanár lehet, hogy rájön: a diák nem csak egy üres doboz, amit meg kell tölteni ismerettel, tudással, logikával, hanem egy komoly személyiséggel rendelkező külön egyéniség, aki nemcsak tanulni jön az iskolába, hanem megismerni a világot, az embereket. Aki, ha rossz példát lát, rossz irányba haladhat tovább az élet nagy labirintusában.

A diákok illetemánát ezzel lezártam. Kedves oktatóinkról susognék még pár szót. Bár kioktatni őket nincs jogom, de hogy diáktársaim nevében szóljak, ne érezzék magukat annyira felettünk valóknak, több tapasztalattal és tudással ugyan bírnak, de nem biztos, hogy bölcsőbbek is. A kölcsönös tisztelet és megbecsülés a kulcsa a jó tanár-diák viszonynak, néha kisebb áldozatok hozásával: több tanulással vagy megértéssel akár gondtalan is lehet egy-egy óra menete. Természetesen ennek a kapcsolatnak nem szabad bensőségesnek, elfogultnak, túl személyesnek lennie. Sértően hathat a környezetre, diákokra, tanárookra egyaránt. A jó viszony kialakítása hosszú időt vesz igénybe, aprólékos munka. Néha mérlegelni is kell, mit hogyan kell még formálni, hogy még tökéletesebb és harmonikusabb legyen a kapcsolat. Szerencsére gimnáziumunk különleges iskola, kiemelkedő tanulókkal és figyelemre méltó tanárokkal. Emiatt az órák is — többé-kevésbé - a tudás bővületében telnek, és nem válnak a viaskodás csataterévé.

BARTHA ÉVA LILI 10.M

ARANYKÖPÉSEK

(Mivel az előző években több tanárunknak is kifogása volt az ellen, hogy az óráikon elhangzott aranyköpéseiket az újságban közöljük, ezért ezek után inkább csak azt jelezzük, hogy milyen órán hangzottak el a beszólások...)

TÖRTÉNELEM ÓRA:

- Ez az azonos megtorlás elve: „Szemet szemér, fogat fogér.” (Ez így került fel a táblára!)

- Az ókori Egyiptomban öntözéses gazdálkodást folytattak (rajzol). Ez az ember ezt a földet művelte, az az ember azt a földet művelte, ez meg nézd, itt mit művel!

- a Kínai Nagy Fal építéséről: A legenda szerint nem készülhetett volna el, ha egy Van nevű embert nem falaztak volna be. [...] Mikor az építők már belefáradtak a keresésébe, az első szembe jövő fiatalembertől megkérdezték: - Fiam, van neved? — Van. - Válaszolt az. És elvitték.

- Az őseember ösztönösen élt, mert ugye nem tudott leülni a TV elé, és nem tudta megnézni a National Geographicon, hogy mit is kellene neki csinálni.

- VII. Henrik nem volt a lepedő ördöge, olyan kövér volt.

- A hollandok a tenger fuvarosai. Tehertaxiznak.

- Beatrix egy hatalommániás spiné, dörzsölt nőci volt.

- Az 1559-es béke egy kimondhatatlan nevű helyen volt. (Cateau Cambresis)

- Metternichet kicsit fel is akasztották...

- Törvényt hoztak arról, hogy kuss.

- Tanár: Szeretnék mindenkitől kapni tablóképet.

Diák: Írjunk is a hátuljára?

Tanár: Ne, még Anyukám megsértődne.

IRODALOM ÓRA:

- Akkor most már tudjuk: a civilizáció alapja a WC!

- Először Parisz dobhatta el a lándzsáját, de nem találta el Menelaoszt a bénája!

- Ez nem idegesítő dolog, fiam... Az idegesítő, amikor a szomszéd kisfiú elkéri a tökgyalut, mikor te épp tökfőzeléket akarsz csinálni, és nem hozza vissza!

BIOLOGIA ÓRA:

- Ohó, barátocskám! Neked kutykötelességed ittmaradni, és az én negatív töltéstöbbletemet ellensúlyozni! (állítólag a fehérje-anion mondja a kálium-ionnak)

- a felelőnek: Ha nem lettek volna katalizátorok, Te még mindig békés koacervátumként úszkálnál az ósóceánban!

ÉNEK ÓRA:

- Legyen szíves már eltenni az alsóneműjét az asztalról... (az asztalon egy sál volt)

- Gyerekek, magyarok vagyunk, használjunk magyar szavakat, a passportodban is ez áll, hogy magyar.

- egy dal befejeztével: Nagyon szép volt! Hármás.

KÉMIA ÓRA:

- XY, hát ez most csak kettes lett, de nem baj, cipőfelsőrész-készítőből még mindig hiány van...

- Mit csinálsz a pad alatt? Na nem kell rögtön rosszra gondolni, azaz arra, amire én!

- Csak speedecske. Ááá, nem! A morfium, az már kemény dolog! Állítólag nagyon frankó!

- Etilén... szép szó. Akár női név is lehetne.

- Magamnak megbocsátok, Nektek nem.

- Így írom, hogy még primitívebb legyen!

- felelés közben: Ha ezt kérdezem, az a baj, ha azt kérdezem, az is baj. Mint a Belga egyik száma...

- Tudjuk a szabályt: az alkohol öl, butít, és savakkal észtereket képez.

MATEK ÓRA:

- Diákok: Jó napot, Tanár Úr!

Tanár: Jobbulást, gyerekek!

Hagyaték

AVAGY MIRE KELL VIGYÁZNI, HA VÉGZŐS AZ EMBER?

Irtam már cikket szalagavatóról, ballagásról, érettségiről. A mostani annyival lesz hitelesebb, hogy most ennek az örületnek a középpontjából figyelem az eseményeket. Ezt a néhány hasábot ajánlom azoknak az osztályoknak, akiket hamarosan utolér az érettséginek nevezett természetes katasztrófa, és a végzős léttel járó fincsi kis bonyodalmak.

„Meglátjátok, milyen gyorsan eltelik az a négy (M-esek: hat, T-sek: öt) év!” — mondá gyakran osztályfőnökünk, tanárunk, anyu, apu, nagyszülők... Én eddig is tudtam, hogy ez így van. Most mégsem tudom eldönteni, hogy kevés volt ez a fél év, vagy sok, csak gyorsan telt el. Nem ugyanaz! Ilyen az idő, amiből soha nem elég és egyre drágább, főleg 12.-ben.

Egy 2006-ban érettségizett ismerősöm így fogalmazott az utolsó radnótis év nehézségeivel kapcsolatban: „Engem nem a tanulás terhelt meg és fárasztott ki év végére, hanem az a rengeteg huzavona, ami a körítéssel jár.” Ez sajnos nagyon igaz, és vegyük figyelembe, hogy nem mindenki olyan strapabíró tanulás terén, mint e vélemény gazdája, tehát még ott van az előző évek tanulásmennyiségének többszöröse, ami fénysebességgel jön szembe. De ez nem lep meg senkit, inkább a többi problémára koncentrálnék.

Év elején alig bírtuk összeszedni, hogy mennyi minden elintéznivalónk van. Menjünk sorba, kezdjük a legsürgősebbel: szalagavató. Az első határidő: 2007. január 20. Mondanom sem kell, hogy akár milyen jó buli tud lenni, többen is felsóhajtottak, hogy: „Huh, végre túl vagyunk rajta!” Sok végzős számára lehetőség nyílik, hogy végre valami őseink által is táncnak nevezett mozgásformát elsajátíthasson a nyitótáncok keretei közt. Mivel én ilyen szempontból szerencsétlen végzősnek minősülök, nem tudok nyilatkozni a táncpróbák feszültségmentes hangulatáról. Feltételezem, hogy a zene kiválasztásán túl vita tárgyát képezte a ruhák alkalmi kisajátítása, mert ugye nem minden fehér egyformán fehér, hogy a különböző fazonokról ne is beszéljünk. Gondolom sűrűn hangzottak el hasonló mondatok, mint: „mit gondolnak, mekkora hely lesz erre a Deákban?!” „mennyé' má' arrébb, hát nem látod, hogy a lábamon állsz?!”, és hasonlók...

Amiről azonban saját tapasztalatok alapján tudósíthatok, az az osztálytánc. Nekifogni nagyon nehéz. Mindenkinél van valami elképzelése, csak

sokan nem merik felvállalni. Ha mégis, akkor a többiek lehurrogják, vagy csak simán leszavazzák, ha szavazunk arról, hogy akkor most tetszik, vagy nem. (Jó tanács: ha már sikerült leszűkíteni a lehetőségeket, sőt, szavaztunk is, sőt, nem döntetlen, na akkor nem szabad újra szavazni a dologról, főleg ha közben nem változott a szavazók létszáma. Örüljünk, ha sikerült egyszer valamit eldönteni, mert legközelebb ugyanarról a dologról más összvélemény fog születni, és akkor, amit előreléptünk előbb, azt most vissza, tehát nem tartunk sehol, de sikerült egy csomó időt elpocsékolni. Ez a rendkívül rejtélyes helyzet a nyakkendőcsík színétől kezdve az osztálytánc egy lépésén át a bankettvacsi fűszerezéséig bárhol felbukkanhat.)

Tehát tánc. Ha sikerült megállapodni abban, hogy oké, akkor majd közben látjuk, hogy merre fejlődik a dolog (ugyebár ez is csak egy félmegoldás), akkor jön a következő nagy kérdés: ki tanítsa be? Tök jól hangzana, ha elmondhatnánk magunkról, hogy igen, sikerült tanár nélkül, mi kreáltuk. Ha van tényleg az osztályban egy ember, akinek a csettintésére hajlandó mindenki beczipározni a száját, akkor működne is a dolog. Nálunk nem volt, sőt, a táncot betanító srácnak sem sikerült teljesen letekerni az osztály hangerejét. Tök idegesítő, hogy egyesek nem képesek felfogni, hogy amíg beszélnek hozzá, duguljon már el!!! Megértem a tanárokat, és sajnálom is egyben, de mondjuk az ő hibájuk is, ha nem képesek kezelni egy rakás dumagépet. A fiúk kosaraznak, néhányan a padokon trécselnek, és kegyetlenül nem érdekli őket, hogy irtó bénán festünk, ahogy mindenféle szabályosság nélkül ugrándozunk. Mielőtt azonban elfognának az indulataim, és neveket sorolnék, és trágár szavakat akarnék leírni, hozzá kell tennem: azért van az osztálytánc, hogy jól érezzük magunkat. Az együttműködés alapvetően nem egy fájdalmas dolog, így ennyi áldozatot mindenki megtehet azért, hogy (ne kelljen tesizni :P) szerezzünk magunknak néhány jó órát. Ehhez azonban feltétlenül az kell, hogy úgy induljunk neki, hogy a sok eltérő vélemény ellenére valami olyanban kell koreográfia és zene tekintetében megállapodni, amit a többség elfogad, mert annak sincs semmi értelme, hogy olyat táncoljunk, ami alig tetszik valakinek. Idiótán hangzik, de ez könnyen előfordulhat, ami főként akkor derül ki, amikor megtartjuk a már említett ominózus „második szavazást”.

Szóval akkor ismét a kezdetekhez jutottunk vissza: zene. Kb. 40 számot hallgattunk meg. Hálát adtam a világmindenségnek, amikor három hét rágódás után döntöttünk. Az újdonság erejével csapott arcon a tény szalagavató előtt egy héttel, hogy új zenénk van. Végül jó volt, jobban kijöttek rá a lépések, bírtuk is a tempóját... de akkor is... Ilyet ne csináljatok!!!

Hogy teljes legyen az „osztálytánc körüli zavarok” listája, szót kell ejteni a ruháról. Ha mindenki ugyanabban van, az azért bajos, mert „én ugyan ezt nem veszem fel, ez tiszta égő”, ha meg megosztva vannak pl. a lányok felsőinek a színei, akkor 90%-os biztonsággal állíthatom, hogy te abban a csoportban vagy, amelyiknek a színét éppen nem akarod felvenni (idézek Murphy törvénykönyvéből). Azt hiszem, sikerült kihoznunk egy olyan helyzetet, ahol a lányok több mint fele járt így. Pedig szavaztunk... rendületlenül, hatszor, mindent megszavaztunk... és kő-papír-ollóztunk, és sorsot húztunk, és veszekedtünk, kiborultunk. És bocsánatot kértünk, és a végén már mindenkinek mindegy volt. Ez is egy megoldás.

Mivel ez a cikk nem a táncokról szól, ezért most mondok néhány más témát is, amelyről — általunk bizonyítottan — lehetséges órákon, napokon át vitatkozni. Ilyen többek között a ballagási díszuniformis kérdése. Az alapvető probléma az, hogy minden embernek van egy ízlése. Ami éppen nekem tetszik, attól a padtársam kap hányingert, és fordítva, illetve kiterjesztve 30-35 emberre. És az anyagnak van tapintása, színe, és ha abból varratunk valamit, annak van fazonja is, tehát már három új eldönténivaló. A helyzetet bonyolítja, hogy esetleg a fiúk és lányok színeit kicsit összevariáljuk, és így újabb viták alakulnak ki azzal kapcsolatban, hogyan néz már ki a mályva csík a nyakkendőben. És amúgy is az rózsaszín. Vagy nem? Jelentősen könnyítené a helyzetet, ha tudnák a fiúk, hogy milyen a mályva, a tört fehér, és miben különbözik a fekete a sötétszürkétől. De azért annyira ne fokozzuk le őket, be kell vallani, hogy a színek tudói körében is eltérő elképzelések alakultak ki a mályva szín fogalmával kapcsolatban. Aztán: szoknya vagy nadrág? (Ez elsősorban a lányokat érinti.) Ugyanolyan fazonú legyen, vagy egyedi szabású? Szerintem nem érdemes senkire ráerőltetni azt, ami nem áll neki jól. És ha már a színeink passzolnak, akkor nem kell mindenben egységre törekedni. A cipősarok nagyságát még nem vitattuk meg, de jó hogy eszembe jutott, majd felvetem a következő ofóórán, és szavazunk. Sokszor. Szerencsére a blúz gallérjának a méretén, a szoknya hullámainak egymáshoz viszonyított dőlésszögén és a kosztümgomb átmérőjének nagyságán már túl vagyunk...

de hát ilyen a negyedik, ezeken mindenkinek át kell esni.

Kezdem én is azt hinni, hogy nem a sok tanulástól válunk „éretté”, hanem attól, hogy ezen a sok apró problémán közösen tesszük túl magunkat. Közben megtanuljuk, mi az, hogy más ember véleménye, mi az, hogy tolerancia, mi az, hogy ízlés, hogy együttműködés, meg— és beleegyezés, valamint közelebb kerülhetünk a totális kiborulás fogalmának megértéséhez, megtapasztalva maximális hangereőnket és hatásait.

A tablóról még nem is szóltam. Tiszta stressz az a nap, amikor fényképezkedni megyünk. Nevetséges, hogy mi mindent megteszünk azért, hogy úgy nézzünk ki, ahogy valójában nem. Így aztán lesz kinek magyarázni, hogy a látszat ellenére ez igen, én vagyok! Feltéve, ha sikerül találni helyet a tablónak. Év elején már késésben vagyunk, ha jó helyet szeretnénk. És ne bízz az ismerősöd ismerősében, aki ilyen-olyan nagyfőnök a Kárász utca legpuccosabb boltjában. Ha tele van a kirakat, meggondolja magát az utolsó pillanatban, és ott áll egy osztály egy 1 x 1,5 méteres tablóval, akit nem szán meg egy üzletvezető sem... Egy kis szerencsével és az összes üzlet végigjárása során talán. De ne örüljön senki, mert még nem veszünk össze azon, hogy milyen legyen a tabló. Rengeteg jó ötlet merül feledésbe. A végén úgy sem az lesz, amit te akartál, de nem baj, azért küzdj csak. Megsúgom, a végén olyan lesz, amit tulajdonképpen senki sem akar igazán!

Végezetül pedig a legfontosabbról, a tanulásról és a jelentkezésről: áááááááááááá. Így foglalnám össze röviden. Melyik szakot jelöljem elsőnek, ha egyáltalán van fogalmam arról, hogy hol, mit szeretnék tanulni? És ha ez megvan, hogy fognak engem felvenni oda? Vicces, hogy nem látszik annyira a végzősöknél, hogy ezen annyit görcsölnének. (Persze, nincs idejük, az öltönygombokkal és báli ruhákkal vannak elfoglalva...) De azért néha leülnek tanulni, amikor rájönnek, hogy még nem tudnak semmit, meg amikor véletlen kiderül, hogy másnap két tárgyból írnak tételdogát. És ha itt az idő, az utolsó pillanatban leadják 78-adszorra sikeresen kitöltött jelentkezési lapjukat.

Még 10 hetünk van hátra... sokan most fognak hozzá az ismétlésekhez, a komolyabban vett tanuláshoz. Megyek én is...

Búcsúzóul mondhatnám azt: Ha végzős vagy, inkább ásd el magad év elején. De helyette inkább azt mondom: Ha végzős vagy, minden akadály ellenére próbáld meg élvezni az utolsó együtt töltött évet! Sokunknak sikerült. Sok sikert!

J€@NN€

REJTVÉNY

Kedves rejtvényfejtő Radnótisok!

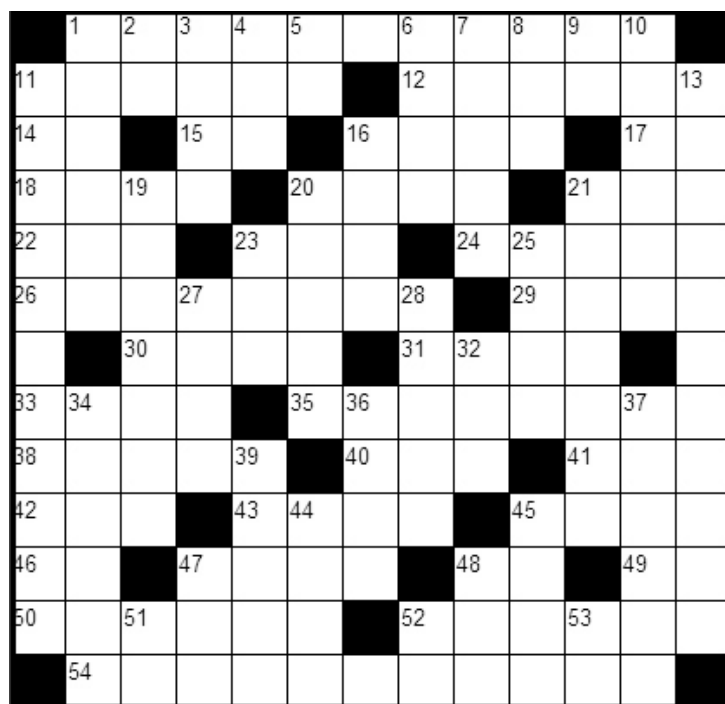
A jutalmatok most sem marad el: aki márc. 9-ig megfejt a rejtvényt, majd kivágja, ellátja a nevével és osztályával, és még be is dobja a porta mellett található dobozunkba, egy értékes könyvvel gazdagodhat.

Az előző szám megfejtői közül Nektek kedvezett a szerencse:

Farkas Ágnes 12. C

Nagy Mariann 11. Te

Az összes többi megfejtőnek is gratulálunk!!!

OSCAR-DÍJAS FILMEK

A REJTVÉNY KIEMELT SORAIBAN 6 OLYAN FILM CÍME TALÁLHATÓ, AMELYEK ELNYERTÉK A LEGJOBB FILMNEK JÁRÓ DÍJÁT. VÍZSZINTES: 1. Billy Wilder rendezte film, amely 1960-ban nyert 11. Jövő, angolul 12. Rejtett, finom gúny 14. Indíték 15. Szív páros betűi 16. Kelta népi énekes 17. Nemzetközi, rövidítve 18. Börtön ablakán van 20. Nagy, orosz folyó 21. Uruguay és Peru nemzetközi autójel 22. Páratlanul recés! 23. Volt orosz úrállomás neve 24. Nagyon híres, felkapott (pl. színész) 26. 1988-ban győztes film, Dustin Hoffman főszereplésével 29. Az uralkodó megszólítása franciául 30. Hócsalán 31. Egyenlő, idegen eredetű szóval 33. Velünk együtt levő, hozzánk közel álló személy 35. Oliver Stone megrázó filmje 1986-ból 38. ... Garbo (német színésznő) 40. A német ábécé utolsó betűje 41. Rövid, angol férfinév 42. Guanó közepe! 43. Teljesen a tűz martalékává lesz 45. Növényevő hal 46. Római 1500 47. Süteményféle 48. Korai évszámok előtti rövidítés 49. Lapszék! 50. Épület tető alatti része 52. Bánatos hangú lírai költemény 54. Hug Hudson filmje 1981-ben nyert

FÜGGŐLEGES: 1. Az egyik evangélista 2. Klasszikus kötőszó 3. Ágból, szalmából, kenderből csavart kötél 4. Vitában elhangzó indoklás 5. Tiltószó 6. Fásszárú kúszónövény 7. Francia város a belga határ közelében 8. Jelkulcs 9. Dátumrag 10. Vonat közlekedik rajta 11. Tom Hanks főszereplésével készült film, amelyet Robert Zemeckis rendezett 13. Francis Ford Coppola trilógiájából kettő is megkapta az Oscar-szobrot 16. A félelem ... (francia film) 19. Telefon hirtelen megszólal 20. Állam a Közel-Keleten 21. Nagy levelű növény 23. Egyforma betűk! 25. Gabonataróli eszköz 27. Kelet, angolul 28. Rugóhoz kapcsolt test teszi 32. Gyakorító igekepző 34. Ember... (nagy tömeg) 36. Ülőbútor 37. Bányahúsból készült étel 39. Fokozatosan gyengít, tönkretesz 44. Egyesült Nemzetek Szervezete 45. Az előtte haladó mellé kerül 47. Némán falazó! 48. ... de France (francia terület) 51. Dűne egyik fele! 52. Európa Kupa 53. Germánium vegyjele

RIENER FERENC

IMPRESSZUM

Radnótisokk 2007. március

Felelős kiadó: Gál Béla

Segítő tanár: Plugor Magor

Főszerkesztő: Balázs Brigitta (12. Te),
Mezei Adrienn (12. Te)

Tördelőszerkesztő: Török Balázs (10. M)

Elérhetőségeink:

radnotisokk@freemail.hu

Ha véleményed vagy kérdésed van, nyugodtan írd nekünk!

fókusz
könyvtárház

Szerkesztők: Bartha Éva Lili (10.M), Fazekas Éva (12.C), Gillich Petra (12.B), Janáky Zita (11.B), Kurgyis Eszter (11.M), Markó Dávid (10.T), Marton Kata (10.C), Nagy Endre (12.Te), Orbán Réka (12.B), Radics Bence (10.M), Schmél Nóra (12.B), Weisz Hanna (12.D)

Külső munkatárs: Riener Ferenc Tanár Úr